The Twerlik

Jack Sharkey

Era întins ca un voal pe nisipurile cenuşii si reci. Substanța lui fibroasă se extindea radial în toate direcțiile, la nesfârşit, precum brațele unei umbrele.
Din fiecare braț sau picior — Twerlikul le putea folosi la alegere — ieşeau în unghi drept şi se îndreptau spre nisipurile cenuşii, nenumărate filamente sîrmoase. Iar din aceste filamente se extindeau în toate direcțiile perişori fini ca nişte cili, astfel încât întregul corp — dacă ar fi avut vreo culoare care să contrasteze cu mediul înconjurător — semăna foarte bine cu un gigantic evantai deschis, complet circular, ce ar fi acoperit o suprafață de peste zece kilometri pătrați. Rămânând în cadrul aceleiaşi scale terestre, însă, întreaga masă a lui n-ar fi determinat acul unui cântar să depăşească o jumătate de kilogram. Brațele, filamentele şi cilii erau atâit de bine prinşi de nisip şi erau atît de transparenți încât un om care l-ar fi privit cu atenție, n-ar fi fost sigur dacă mai vede şi altceva în afara nisipului cenuşiu.
Desigur, nu putea fi rupt. În substanța lui sălăşuiau puteri dincolo de propria lui înțelegere. Pentru că planeta pe care se născuse era prea îndepărtată de astrul său spre a permite dezvoltarea unei vieți celulare, Twerlikul era o singură şi indestructibilă moleculă, formată dintr-un număr uriaş de legături atomice. Întocmai ca o grilă radar — cu care de altfel semăna — putea vedea pe baza procesului substractiv. Slabele adieri de lumină ale astrului îndepărtat şi rece îl scăldau de o veşnicie, astfel încât obieetele interpuse între Twerlik şi sursa lui de viață, erau înregistrate ca umbre pe cilii săi senzitivi. Spectrul de absorbție al obiectului era analizat şi clasificat într-o clipită în îndepărtatul său creier şi astfel Twerikul ştia ce se află în apropierea sa. Putea vedea. Putea gândi. Putea acționa.
De secole, convertea în putere energia absorbită de la îndepărtatul astru, iar această putere o folosea acționând asupra atomilor nisipului cenuşiu, pentru a-l transforma în substanță proprie. Creştea astfel aproape zece centimetri într-un an terestru. Iar pe măsură ce devenea mai mare, putea capta mai multă lumină. Mai multă lumină captată pe această planetă a cărei rotație era egală cu revoluția, însemna mai mult nisip transmutat. Şi transmutând mai mult nisip, devenea mai mare.
Acesta era întregul său ciclu de viață şi Twerlikul era mulțumit cu el. Absoarbe, transmută, creşte. Absoarbe, transmută, creşte. Atât timp cât putea face acest lucru, Twerlikul era fericit.
Numai că atunci, după sute de milioane de revoluții în jurul îndepărtatului astru, oameni de pe planeta Pământ au venit.
Prima conştientizare a sosirii lor s-a manifestat printr-o senzație de umflare, un junghi uşor de greață, pe măsură ce cilii începuseră să absoarbă cu nesaț din focurile strălucitoare ale rachetei.
Twerlikul nu ştia precis ce se-ntâmpla, dar foarte repede îşi restabili echilibrul şi nu mai permise cililor din apropierea focului care cobora, să acapareze cu totul neaşteptatul banchet. Îi determină să-şi ia doar o parte proporțională cu mărimea lor în raport cu restul întregului, alocând şi celorlalți cili părți proporționale de energie. În tot acest timp cât nava coborâse la mijlocul distanței dintre extremitățile Twerlikului şi difuzul său creier central, creatura reuşise să se hrănească mai mult decât în precedentele trei perioade de revoluție a planetei.
Acest lucru care a venit, îşi spuse, este un lucru bun.
Era fericit cu acest nou concept. Până la sosirea navei, Twerlikul considerase pur şi simplu că prin el, viața ajunsese pe culmi. Acum înțelegea că existau şi lucruri mai bune, iar necesitatea de a distribui energia absorbită în mod proporțional era de asemenea o noutate. Ea îi oferise Twerlikului o mai mare conştientizare asupra rolului preponderent al creierului asupra acestui întins imperiu care era el însuşi. „Sunt un

EU", înțelese, „iar restul prelungirilor mele nu sunt decât părți din mine". Aproape strălucea de plăcere — făcând abstracție bine-nțeles de cantitatea suplimentară de energie absorbită — la gândul că învățase atât de multe în câteva clipe. Apoi realiză că până la venirea navei, clipele erau la fel, imenşii eoni fiind înregistrați nu mai lungi decât clipirea ochilor unui om. Nu avea spre comparație un eveniment cu o durată mai scurtă. „Aşa repede", medita Twerlikul, „ştiu ce înseamnă bunătate şi îmbunătățire, ştiu că sunt un EU: ştiu diferența dintre o clipă şi un eon".
Twerlikul deveni apoi brusc conştient de o altă senzație nouă: recunoştința. „Acest lucru înalt", îşi spuse şi în acelaşi timp înregistra în memorie primele informații legate de diferența de înălțime în vederea unor eventuale referiri, „a dat EU-lui un serviciu într-o clipă, iar EU-l este îmbunătățit şi recunoscător".
Apoi cunoscu prima durere, pe măsură ce noile concepte încercau să-şi facă loc prin sinapsele subatomice, incapabile să se adapteze unui flux atît de rapid.
Creierul Twerlikului pulsa suprasolicitat. Pentru a-şi atenua durerea, utiliză o fracțiune din energia absorbită din focurile rachetei spre a-şi lărgi suprafața secțiunii gândirii. Mai înțelept —între timp devenise mai înțelept — lărgi suprafața mult mai mult pentru a preveni o nouă durere determinată eventual de fluxul neîntrerupt de concepte noi care i se gravau în conştiință. Tocmai la timp. Pentru că în curând avu nevoie de spațiu pentru conceptele previziunii prudenței, durerii, tămăduirii şi vioiciunii.
Pierdut pentru o vreme în propriile introspecții, în momentul în care simți o nouă creştere a absorbției cililor, îşi întoarse iarăşi atenția asupra noului Lucru de pe planetă. Calculă rapid diferența de intensitate în luminozitatea astrului şi văzu că erau un fel de lucruri care-i semănau şi care ieşeau din lucrul înalt.
Instantaneu, creierul adăugă conceptul de milă la colecția sa.
Pentru că aceste lucruri-creaturi erau un fel de parodii necrescute ale lui. Numai patru extremități şi un ciot deasupra lor. Iar aceste patru membre subdezvoltate aveau doar cinci filamente fiecare şi aparent nici un cil, cu excepția ciotului de deasupra. Cele cinci filamente de la fiecare din membrele mai apropiate de EU erau învelite în straturi din ceva diferit de materialul creaturilor.
„Aceste minunate creaturi", le compătimi Twerlikul, „având atât de puțin pentru ele, şi-au împărțit acest puțin cu mine". Într-adevăr creaturile cărau obiecte voluminoase afară din lucrul înalt şi aşezându-le pe nisipul cenuşiu, le aşezau implicit pe Twerlik. Din aceste obiecte izbucneau cantități imense de lumină şi căldură, iar creaturile stăteau în mijlocul lor şi făceau lucruri de neînțeles cu obiectele ce aveau patru membre dar erau fără viață. Cilii Twerlikului absorbeau din răsputeri neaşteptatul festin.
„Pot creşte acum", îşi spuse, „pot creşte într-o perioadă scurtă cât n-am crescut în toată viața mea dinainte. M-aş putea întinde până aş acoperi întreaga planetă".
Twerlikul era surprins de această nouă achiziție din arsenalul de concepte în continuă creştere. De unde-i venise această ciudată idee, imaginea unei gigantice bile din material solid care se roteşte în jurul, unei stele ? Apoi brusc ştiu că acele creaturi fără viață, având patru membre, erau numite scaune şi mese, iar ființele acelea subdezvoltate se numeau oameni.
Twerlikul încerca să rezolve misterul. Cum apăruseră aceste concepte? Verifică diferențiatorul, dar nimic nu bloca lumina astrului. Verifică absorbția, dar nivelul de extracție din surplusul de lumină şi căldură de la încălzitoarele electrice şi lămpi — şi înțelese, mărind din nou volumul creierului pentru a înmagazina aceste concepte, că erau ca şi înainte. Totuşi aceste idei veniseră de undeva. Cu siguranță de la oameni, dar în ce fel, Twerlikul nu ştia.
Verifică apoi un alt concept nou: presiune, dar găsi că este ceva cu totul de neînțeles. Prima conştientizare a conceptului se produsese in momentul în care nava spațială presase pe brațele, filamentele şi cilii EU-lui. A doua conştientizare îi arătase

Twerlikului diferențierile de presiune, atunci când oamenii pășiseră pe EU şi din nou când scaunele şi mesele şi încălzitoarele şi lămpile fuseseră instalate. Acum era un nou fel de presiune pe EU. Apărea şi dispărea. Uneori era foarte puternică, alteori foarte slabă; se exercita puternică numai lângă oameni, fiind resimțită in cercuri în jurul lor, dar mult mai slab.
Ce era oare acest lucru care venea şi pleca, care izbea, pipăia, înjunghia, mângâia atât de rapid şi diferit — ținându-l tot timpul ocupat cu alimentarea cu concepte noi a creierului său în continuă creştere?
Twerlikul restrânse aria concentrării sale, pornind de la cel mai îndepărtat cerc spre cercurile interioare, din ce în ce mai aproape de oameni, în căutarea acelei stranii surse de presiune alternantă. Şi atunci descoperi: venea de la gurile oamenilor. Oamenii vorbeau. Twerlikul recepționa sunete.
Creierul îl durea îngrozitor, aşa că încă o dată utiliza energia absorbită pentru a-i mări zona. Apoi ascultă conversațiile şi începu să învețe.
Aceşti oameni erau doar primii. Urmau să fie case şi străzi, copii, colonişti şi expansiune şi — Twerlikul aproape tremura de plăcere — lumină.
Aceşti oameni-lucruri au nevoie în mod constant de lumină. Nu pot vedea fără lumină. Vor fi mai multe încălzitoare, lămpi, focuri, candelabre, chibrituri, flăcări, lumânări, scântei.
Chiar aici, îa acest loc, vor începe. Şi tot ce va prisosi nechibzuitei utilizări a energiei va aparține EU-lui.
Recunoştință era cuvântul ce cu greu ar fi putut exprima intensitatea emoțiilor pe care Twerlikul le resimțea față de aceşti oameni-lucruri. Va trebui să-i ajute, să le plătească, să le arate ce mult înseamnă venirea lor.
Dar cum? Cel mai grozav lucru, cel puțin în ceea ce îl privea pe Twerlik, era energia. Iar ei aveau energie disponibilă din belşug. Nu le putea oferi în dar energie, deci. Va trebui să afle ce prețuiesc ei cel mai mult, iar apoi să le dea acest ceva, dacă va putea.
Asculta cu înfrigurare, imaginându-şi fiecare concept, căutând, amestecând, spicuind, minunându-se...
Prelua tot ce spuneau, înmagazina, sorta şi coordona, căutând ce însemna cel mai mult pentru aceşti oameni-lucruri. Treptat, alegând cu grijă printre ciudățeniile care potopeau principialele ambiții şi speranțe ale oamenilor-lucruri, Twerlikul afă răspunsul.
Şi stătea în puterea lui.
Dar împlinirea presupunea mişcare, iar Twerlikul nu era sigur că se poate mişca. În toți aceşti eoni de creştere perimetrală nu avusese niciodată ocazia să-şi mute vreunul din brațe din locul unde stătea pe nisip. Nu era sigur că poate face acest lucru, îşi spuse că, dacă există o cale, era obligat s-o utilizeze, indiferent de greutățile întâlnite. Răsplătirea oamenilor-lucruri era o datorie de onoare. Şi trebuia făcută, indiferent de preț.
Încercă mal multe metode de locomoție.
Mai întâi încercă să fiexeze şi să îndoaie filamentele aşa cum făceau şi oamenii-lucruri. Ei aveau însă muşchi care se contractau şi determinau un tendon să modifice unghiul unul os. Twerlikul nu avea nimic din toate acestea.
Aşa că încercă propulsia, forța cu care se deplasa nava spațială, dar descoperi că-i lipseşte combustibilul şi tuburile prin care se scurgea energia, numite duze şi anumite forme ale lor care se bazează pe principiul Venturi.
Cumpăni multă vreme la ce vor fi voind să însemne pentru oameni pistoanele şi cilindrii, şi roțile, deoarece acestea presupuneau mişcarea unor părți componente, tar Twerlikul nu putea opera decât ca un întreg.
În cele din urmă, după mii de intervale, care-i veniră în minte că se numesc momente, se opri asupra conceptului de magnetism. Mijloacele implicate le avea.

Printr-un control delicat al fluxului de electroni pe suprafața inferioară a unul braț kilometric şi crearea unei diferențe de potențial cu suprafața superioară a brațului, constată, ca o consecință a respingerii celor două suprafețe, că brațul se curbează.
Odată acest principiu elementar de mişcare învățat, restul era simplu pentru că Twerlikul învăța rapid. În câteva scurte momente dezvoltă aşa-zisa coordonare şi descoperi plin de încântare că se poate ridica şi coborî, că-şi poate manipula cu uşurință brațele, filamentele şi cilii într-o plăcută mişcare ondulatorle.
Testă rapid această nouă putere şi găsind-o cât se poate de potrivită scopurilor sale, se reîntoarse la răsplătirea oamenilor pentru bunătatea lor.
Remarcase, pe măsură ce lucra la planul său, că oamenii suferă de o stranie somnolență numită somn, în interiorul navei. Twerlikul înțelese cu bucurie că le putea face o plăcere mai mare dacă le-ar fi oferit ceea ce oamenii-lucruri numesc surpriză şi dacă ar fi lucrat suficient de repede.
Cheltuindu-şi cu o risipă nebunească energiile, se strânse, se răsuci şi se contractă până când cilii, filamentele şi brațele se aşezară pe navă şi pe toate obiectele din ea, cu excepția oamenilor-lucruri. Twerlikul se resimțea teribil după acest efort epuizant, dar era un Twerlik dedicat scopului său şi nu se putea opri aici. Continuă deci să se aranjeze în noua poziție. Era din ce în ce mai epuizat din pricina efortului, dar un cil descoperi din întâmplare metalul energetic depozitat în rezervorul din apropierea duzelor navei. Cilul se îngropa în metal şi începu să-i extragă energia, precum un sifon electronic, alimentând cu particule de putere restul Twerlikului, pentru că în totalitate creatura dorea să ducă la bun sfârşit gestul său de tandrețe.
Îi trebuiră mai multe mii de momente să-şi termine treaba şi, deşi slăbit peste măsură, era fericit. În cele din urmă îşi dezlipi imensa dimensiune de numai o jumătate de kilogram de pe suprafața navei. Se alungi din nou în toate direcțiile, zăcând epuizat în slaba lumină a îndepărtatului astru. Aştepta trezirea oamenilor-lucruri.
Observă pasiv că forma navei se schimbase un pic. Se lărgise la bază, se umflase la mijloc şi pierduse din înălțime. Twerlikul nu mai avea nici-o grijă, îşi arătase recunoştința şi asta era tot ce conta.
Brusc, oamenii-lucruri începură să sară afară prin trapa de intrare în navă, strigând vorbe pe care Twerlikul le interpreta drept cântece de teamă, deşi nu utilizau cuvinte. De fapt Twerlikul înțelegea abia acum termenul — țipau.
N-aveau nici-o noimă, înnebuniseră oamenii-lucruri? Nu le dăduse el oare ce-şi doriseră ei cel mai mult ? Nu acționase el asupra hranei şi apei pentru ca ele să fie îmbunătățite ?
Twerlikul nu putea înțelege de ce oamenii se comportau atât de ciudat. Aştepta liniştit să utilizeze din nou încălzitoarele şi lămpile, îmbunătățite de acum, pentru a-şi recupera puțin din energia pierdută. Dar ei nici nu se gândeau la aşa ceva. Utilizau acum cuvinte ce se distingeau de țipete, cuvinte ca ambuscadă, imposibil, osândiți. Twerlikul simțea că sunt teribil do nefericiți, dar nu înțelegea de ce. Părea să fie ceva în legătură cu gestul său de recunoştință. Raționând în acest sens, Twerlikul nu se putea dumiri de fel. O clipă se gîndi să le ia darul înapoi şi să restaureze lucrurile aşa cum fuseseră, dar îşi dădu seama imediat că nu mai are energia necesară.
Stătea astfel şi medita la căile oamenilor, care pe de o parte păreau că nu doresc mai mult în viață decît obținerea unui element numit aur, iar pe de altă parte, atunci când li se oferă, se comportă atât de bizar.
Mâhnit, Twerlikul introduse cuvântul cărpănoşi în directă juxtapunere cu conceptul de oameni şi când în cele din urmă oamenii-lucruri se întinseră pe nisipul cenuşiu şi nu mai mişcară, cu ultima fărâmă de energie, le transmută elementele în substanța pe care o iubiseră atît de mult.
Rămase apoi întins pe nisipul cenuşiu, absorbindu-şi viața din astrul îndepărtat. Se

gândea şi se tot gândea la oamenii-lucruri şi se-ntreba dacă va mai fi vreodată satisfăcut să ramână o veşnicie un simplu Twerlik, fără alte creaturi prin preajmă, cărora să le fie recunoscător.
Un lucru îl învățase însă bine: nu va mai oferi oamenilor a doua oară aur.
A doua navă care ateriza pe planetă, după aproape două revoluții în jurul astrului, era plină tot cu oameni-lueruri.
Chiar aceşti oameni-lucruri avuseseră un accident la obiectul numit rezervorul recuperator. Erau cu toții slabi, cu vocea groasă şi o sumară analiză a conversației lor îi arătase Twerlikului că aceşti oameni erau diferiți de cei dintâi. Nu doreau nimic mai mult decât o moleculă extrem de simplă, cunoscută de ei sub numele de apă.
Twerlikul era dornic să-i ajute.
Iar când transmutarea acestei a doua nave fu completă chiar deasupra nisipurilor însetate, Twerlikul adăugă încă un cuvânt la vocabularul său: permeabilitate.

traducere de mihai bădescu